

2

Търчането по забележителности се оказа уморителна работа.

Асен очакваше да му е скучно.

Така де, *забележителности*. Какво забавно има в разни... светещи пана, къщи и църкви? Особено в къщите. И в църквите.

По пътя до Съдебната палата видяха три.

След като Нася се снима с единия лъв, някакъв полицаи излезе да ги изгони, но те избягаха със смях надолу по трамвайните релси покрай площад „Гарибалди“ и оттам стигнаха до „Славейков“, Патриарха и по „Граф Игнатиев“ излязоха до метрото и Борисовата градина.

Асен направо капна.

Добре, че на „Славейков“ Нася настоя да го снима на пейката с двамата Славейкови, та си пое дъх.

Краката му пулсираха.

И главата му пулсираше.

Сигурен беше, че халюцинира, нищо че скоро не се беше разхождал по центъра – всъщност от смъртта на майка си. Всяка събота тя го водеше с трамвая до „Славейков“ и до Детския отдел на библиотеката, после хапваха в „Макдоналдс“, преди да се залюшкат в зеления вагон обратно към къщи.

Нищо не си съвпаднаше.

При Съдебната палата трамвайните релси радостно продължаваха по „Витошка“, вместо да завият, и образуваха... как го бяха казали по телевизията, че Старши много се смя?...

модерно пространство образуваха, заедно с пешеходните части на булеварда.

На „Гарибалди“ имаше ресторант „Футболна среща“.

„Макдоналдс“ на „Славейков“ може и да го бяха затворили, но защо във фонтана имаше статуя на плонжиращ вратар с топка?

И метростанцията, пред която сега стояха с Нася...

Не се казваше „Стадион „Васил Левски““.

Големите ѝ, златни букви изписваха: „Станция „Димитър Певев““.

И над дърветата на парка вдъхновено се извисяваха невъзможни заоблени арки в бяло и златно като същински летящи чинии – куполи на някакво загадъчно съоръжение.

Когато през есента идваха на мач със Старши, нямаше нищо подобно.

И все щеше да е чул, ако е започнал внезапен строеж покрай стадион „Васил Левски“... или пък „Българска армия“...

– Какво... е това? – посочи Асен към куполите.

– Ама че си софиянец... – изсумтя Нася и му издърпа телефона от ръката. Скролна и разцъка. – Очевидно е спортен комплекс „Юнак“, посветен на световната купа, спечелена от българския национален отбор...

Асен разтръска глава, но летящите чинии не се разпръснаха.

– Пише, че на последния етаж имало пицария – обяви Нася. – Искаш ли да обядваме там? На мен май забележителностите взеха да ми омръзват.

– На мен поначало са ми омръзнали... – излъга я Асен. – Обаче това не е възможно.

– Кое да не е? – междуременно Нася беше тръгнала по алеята покрай метростанцията, загнездена като хобитска къща под ниско възвишение. Стигна до върха и размаха ръце. – Ехааа!

Асен се оципа по ръката, понеже някъде беше чел, че така се определяло дали си буден. Явно сънуваше много стара-